

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ. — Οὐαὶ ὑμῖν, ὦ Γραμματεῖς κί' ὑποκριταὶ Τελῶναι, καὶ μάθετε πῶς ἄχυρα οἱ ἄνθρωποι δὲν τρῶνε. Οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ γίνεσθε παχύτατοι ὡς χοῖροι, ποὺ καθαρό ἀφίνετε ἀπ' ἐξω τὸ ποτήρι καὶ ἀπὸ μέσα βρωμερόν καὶ πλήρες ρυπαρείας . . . Οὐαὶ ὑμῖν, ὦ ἀρχηγοὶ μεγάλης συμμορίας, ποὺ γίνονται στὰ χέρια σας τὰ Τελωνεῖα νίλα, ποὺ τὸ κουνοῦπι τρέμετε καὶ τρώτε τὴν καμήλα, ποὺ πάντα στὸν περίπατο πηγαίνετε μ' ἀμάξια, ποὺ ἡ γυναῖκες σας φοροῦν βελλοῦδα καὶ μετὰξια, ὅπου εἰς ὅλους ἐμπροστὰ σηκώνετε κεφάλι καὶ μὴ ἡμέρα ἐξαφνα φυτρώνετε μεγάλοι, ὅπου συνεταίριζεσθε κρυφὰ μὲ τοὺς ἐμπόρους, μὲ μούτσους, μὲ βαρκάρηδες καὶ ἄλλους διαφόρους, ποὺ πέρνετε οἰκόπεδα ἀμπέλια καὶ χωράφια, ποὺ γίνονται καὶ τ' ἀπαυτὰ στὰ χέρια σας χρυσάφια. Οὐαὶ ὑμῖν, ὦ Γραμματεῖς κί' ὑποκριταὶ Τελῶναι, καὶ μάθετε πῶς ἄχυρα οἱ ἄνθρωποι δὲν τρῶνε. Οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ ἔχετε τῆς ἀλεπούς τὰ μάτια, ὅπου περνάτε γιὰ φασκιαῖς τῆς τσόχας τὰ κομμάτια, ὅπου συχνὰ τὸ τουμπεκὶ περνάτε γιὰ σφουγγάρι, ποὺ κλέβετε μὲ σκοτινιά, μὲ ἥλιο καὶ φεγγάρι, ποὺ εἶναι τὰ βιβλία σας ὡς εἶδος τι σαλάτα καὶ μὲ γριφώδη σύμβολα καὶ ὑποπτα γεμάτα, ὅπου ἡ τράπεζα γιὰ σὰς ἀπλόνεται πλουσία, ποὺ ζῆτε καὶ πεθαίνετε δαπάνη δημοσία, ποὺ στέκεσθε ἀτάραχοι καὶ ἄφωνοι ὡς λίθοι χωρὶς ποτὲ νὰ τύπτετε τάμαρτωλά σας στῆθη καθὼς 'στὸ Εὐαγγέλιον ἐκεῖνος ὁ Τελώνης . . .
- Π. — Τί ἔπαθες, βρὲ Φασουλῆ, καὶ μόνος σου μαλλόνεις;
- Φ. — Οὐαὶ ὑμῖν, ὦ ἄνθρωποι ἐξώλης καὶ προώλης, οὐαὶ καὶ σοί, τῶν τελωνῶν ἐρημωθεῖσα πόλις, ὄρσε καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, δὲ φάσκελα 'στὴ μούρη...
- Π. — Γιατί μοῦ δίνεις ἄδικα πεντάλφαις, βρὲ γαῖδοῦρι;
- Καὶ ἂν μὲν ἔπταισά κί' ἐγὼ καθὼς καὶ ὁ Τελώνης, ἔχει καλῶς . . . εἰδὲ ἄλλοιῶς γιατί μὲ φασκελόνεις;
- Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ ἀδελφέ, ἡ φοδχτα μου μὲ καίει . . . Οὐαὶ ὑμῖν, ὦ Γραμματεῖς Τελῶναι Σαδουκαῖοι! οὐαὶ ὑμῖν, τελώνια, λητταποδόχοι πλάνοι, οὐαὶ, τελωνοφύλακες ἀμακατζῆδες, νάννοι. οὐαὶ ὑμῖν, ὦ βασιλεῖς, οὐαὶ ὑμῖν ἐπαῖται, κακοῦργοι, ἀσυνεῖδητοι, τῶν φυλακῶν δραπεταί, Πραντζίνηδες, Μαντζίνηδες, φονιάδες, βρώμαις, μοῦλοι, κηφηναριά, κανάγηδες, τῶν δούλων φαῦλοι δούλοι.
- Π. — Τί ἔπαθες καὶ δὲν 'μιλεῖς καθόλου καὶ σ' ἐμένα;

- Φ. — Οὐαὶ κί' ἐμοί, βρὲ Περικλῆ, μὰ ὄρσε καὶ γιὰ σένα. 'Αλλ' ὅμως τρεῖς οὐαὶ καὶ σοί, πατρίς πεφιλημένη, διότι βλέπω πῶς καὶ σὺ κατήντησες καυμένη, ὡς τὴν συκὴν τοῦ 'Ιωνᾶ τὴν ἀποξηρανθεῖσαν . . .
- Π. — Βλέπω πῶς ἔχεις σήμερα πολὺ σπουδαίαν λύσσαν.
- Φ. — Μοῦ ἔρχεται ντελέριο, δὲν ξέρω τί μὲ πιάνει . . . οὐαὶ, Τρικούπη κύριε, οὐαὶ, ὦ Δελιγγάννη, οὐαὶ σοι, Σωτηρόπουλε, οὐαὶ σοι, Μολαῖτη . . .
- Π. — Τὸ στόμα σου καταστρωφὴν τοῦ κόσμου προκηρύττει.
- Φ. — Οὐαὶ ὑμῖν, Πρωθυπουργοὶ καὶ Ὑπουργοὶ φαγάδες, ρουσφετιλῆδες βουλευταί, διαδόλου Μανωλάδες. Οὐαὶ, ὦ κόσμε ἄθλια, γελοῖε, σιχαμένη, μωρέ, κουτέ, ἡλίθιε, τρελλέ, ξεμωραμένη, σὲ φτώνω, σὲ περιφρονῶ. σὲ κλαίω, σὲ οἰκτεῖρω . . .
- Π. — Πάψε σοῦ λέω, Φασουλῆ, ἀλλέως θὰ σὲ δείρω.
- Φ. — 'Εσὺ μονάχα, μασκαρά, νὰ μπαγλαρώνῃς ξέρεις . . . καὶ ἂν μὲν ἔπταισα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ δέρεις; 'Ετσάκωσαν, βρὲ Περικλῆ, ἕναν γνωστὸ Τελώνη . . .
- Π. — Βρὲ τί μοῦ λές;
- Φ. — Μὰ τὸ σταυρό, καθεὶς τὸ βεδαιώνει. Δέκα τὸν πᾶνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω ἄλλοι τόσοι καὶ ὁ Τελώνης φαίνεται πῶς δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ κί' ἀπὸ τὸν Ἄννα, Περικλῆ, 'στὸν Καῖάρα τρέχει, κί' ὁ κόσμος ὅλος δι' αὐτὸ μεγάλη ἔννοια ἔχει.
- Π. — Καὶ ποῖα εἶναι δι' αὐτὰ καὶ ἡ δική σου γνώμη;
- Φ. — 'Εγὼ δὲν λέω τίποτα περὶ αὐτῶν ἀκόμη.
- Π. — Θὰ φᾶς στηλιάρη, ἂν εὐθὺς μὴ γνώμῃ δὲν ἐκφέρῃς . . .
- Φ. — 'Εὰν μὲν ἔπταισα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ δέρεις; 'Εγὼ στὰ ἰδιαίτερα ποτὲ δὲν ἐπεμδαίνω κί' ὅτι δὲν εἶναι κτήμα μου γιὰ μένα εἶναι ξένο. Ἄν θῆς νὰ μάθῃς δι' αὐτά, μονάχος τρέχα 'ρώτα, ἐγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἀπλῶς τὰ γεγονότα.
- Π. — Ἀπόβαλε, βρὲ Φασουλῆ, τὸ πονηρόν σου ὕφος, μὴ θέλῃς νᾶσαι πρόδλημα, μὴ θέλῃς νᾶσαι γρῖφος.
- Φ. — 'Εγὼ 'στὰ ἰδιαίτερα ποτὲ δὲν ἐπεμδαίνω, κί' ὅτι δὲν εἶναι κτήμα μου γιὰ μένα εἶναι ξένο. Ἄν τρῶνε τὸ δημόσιον πεντάρα δὲν μὲ μέλει, πολὺς ὁ μόσχος, Περικλῆ, καὶ ἄφθονον τὸ μέλι, λυποῦμαι μόνον ἀληθῶς ὅπου κί' ἐγὼ δὲν τρώγω . . .
- Π. — Γιὰ ὅλα ταῦτα ποὺ μοῦ λές θὰ σοῦ ζητήσω λόγο.
- Φ. — Βρὲ πῆγαινε 'στὸ διάβολο . . . σὲ ξέρω καὶ μὲ ξέρεις, κί' ὅσο τιμῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἀπλοχέρης, τόσο πολὺ συχαίνομαι κί' οἰκτεῖρω κάθε βλάκα, ὅπου δὲν καταδέχεται νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀμάκα. 'Εργάζου καὶ κοπίαζε καθὼς καὶ τὸ μυρμηγκι, καὶ βγάξε, φίλε Περικλῆ, κί' ἀπὸ τῶν φτωχῶν ξύγκι, καὶ τοῦτο ἔχε ὡς ἀρχὴν 'στὸν ἅπαντα αἰῶνα . . . «τὸ καλοκαίρι ἀρπαῖζε γιὰ νᾶχῃς τὸν χειμῶνα.» 'Εσὺ πτηνὸν τῶν οὐρανῶν δὲν εἶσαι, βρὲ κενέφη, νὰ σὲ κυττάξῃ ὁ Θεὸς κί' ἐκεῖνος νὰ σὲ τρέφῃ, ἀλλ' εἶσαι ἄνθρωπος Ρωμηὸς καὶ πρέπει νὰ πρεσβεύῃς πῶς ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωκε τὰ χέρια γιὰ νὰ κλέβῃς. 'Εννόησες;
- Π. — 'Εννόησα . . . ἀλλὰ γι' αὐτὰ σοῦ πρέπει ἓνα καλὸ μπαγλάρωμα νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.